udligningsbeløb ved indførsel til Fællesskabet af varer fra tredjelande, der i september 1971 blev oplagt i åbent toldoplag i en medlemsstat og herefter bragt i fri omsætning.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. marts 1980.

Justitssekretæren efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

A. O'Keeffe

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 24. JANUAR 1980 [1]

Høje Ret.

I — Nærværende sag vedrører det tidsmæssige anvendelsesområde for monetære udligningsbeløb og navnlig referencetidspunktet ved deres anvendelse. Den rejser et problem derved, at sagens faktiske omstændigheder hidrører fra et tidspunkt, hvor fællesskabsreglerne på dette punkt ikke var fastlagt så klart, som tilfældet er i dag.

I perioden fra 20. august til 24. september 1971 lod sagsøgeren i hovedsagen, selskabet Interatalanta fra Frankfurt am Main, nogle partier frosset oksekød fra Sydamerika ekspedere til oplæggelse på toldoplag. Da selskabet fraførte varerne fra oplaget opkrævede det kompetente toldkontor monetære udligningsbeløb i henhold til Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971. Toldkontoret benyttede herved de beløb, der var gældende *på dagen for fraførslen fra oplaget.*

Sagsøgeren, der mente at man derimod skulle anvende den sats, der var gældende på tidspunktet *for oplæggelsen på oplaget,* påklagede beregningen til Hauptzollamt Essen. Da selskabet ikke fik medhold i denne klage, anlagde det sag ved den kompetente Finanzgericht, som gav det medhold. Hauptzollamt indankede derefter den afsagte dom for Bundesfinanzhof, som i medfør af traktatens artikel 177, stk. 1, og stk. 3, har forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

Var den nationale lovgiver — inden for rammerne af sin beføjelse til at opkræve

1 — Oversat fra fransk.

udligningsbeløb ved indførsel jrf. artikel 1 i forordning (EØF) nr. 974/71 — mht. varer ekspederet til åbent toldoplag afskåret fra at fastsætte fraførselsdagen fra det åbne toldoplag som det for anvendelsen af satsen for udligningsbeløb afgørende tidspunkt?

II — På det tidspunkt, hvor de af sagen omfattede begivenheder fandt sted, indeholdt forordning nr. 974/71's gennemførelsesbestemmelser, der fandtes i Kommissionens forordning nr. 1013/71 af 17. maj 1971, ikke regler om hvilken dag, der skulle benyttes ved beregningen af monetære udligningsbeløb, hvilket senere er blevet fastlagt i de stadig gældende kommissionsforordninger nr. 648/73 af 1. marts 1973 og nr. 1380/75 af 29. maj 1975.

Artikel 7, stk. 1, i fororodning nr. 648/73 bestemmer, at »i samhandelen med tredjelande skal bestemmelserne vedrørende ydelse af eksportrestitution og opkrævning af told eller importafgifter anvendes på de monetære udligningsbeløb«. Det ligger således fast, at for så vidt angår reglerne om toldafgifter, restitutioner og andre afgifter, skal der anvendes indførselsdagens sats.

For så vidt angår samhandelen mellem medlemsstater udtaler artikel 8, stk. 1, i sidstnævnte forordning udtrykkeligt, at »satsen for det udligningsbeløb, der skal opkræves, er den, som gælder på indførselsdagen«.

Artikel 6 samt artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1380/75, der erstatter henholdsvis artikel 7, stk. 1 og artikel 8, stk. 1, er af tilsvarende indhold.

For så vidt angår stillingen i dag, kan man finde svaret på det forelagte spørgsmål, ved blot at læse de pågældende bestemmelser.

I dom af 31. januar 1978 (sag 94/77, *Zerbone* mod *det italienske finansministerium*, Sml. 1978, s. 118) vedrørende indførsler, der ligeledes havde fundet sted inden ikrafttrædelsen af de førnævnte forordninger, statuerede Domstolen følgende:

»Ved afgørelsen af, om betingelserne for anvendelsen af de monetære udligningsbeløb og for fastsættelsen af deres størrelse er opfyldt, er det, med henblik på den enkelte handelstransaktion (indførsel eller udførsel), indførsels- eller udførselsdagen, der skal lægges til grund.«

Svaret på spørgsmålet fra den tyske ret er således, at ved indførsel er det indførselsdagen — og eksempelvis ikke den dag, hvor kontrakten er indgået, hvor varen leveres, eller hvor købesummen erlægges — der skal lægges til grund ved afgørelsen af, om der skal benyttes monetære udligningsbeløb og i bekræftende fald af hvilken størrelse.

Dette svar er allerede forudsætningsvis indeholdt i Domstolens vigtige dom af 24. oktober 1973 (sag 5/73, *Balkan Import-Export* mod *Hauptzollamt Berlin-Packhof*, Sml. 1973, s. 1091). I den pågældende sag var der anvendt det udligningsbeløb, der var gældende på indførselsdagen, som var den 24. marts 1972, og ikke det, der var gældende ved kontraktens oprettelse, som skete i efteråret 1971. Selv om sagen ikke direkte angik begrebet udførsel, så fremgår det dog af præmisserne, at Domstolen godkendte beregningen af det monetære udligningsbeløb og således tiltrådte, at indførselsdagen var lagt til grund.

Begrundelsen for at vælge dette tidspunkt har generaladvokat Warner klart redegjort for i sit forslag til afgørelse i *Frecassetti*-sagen (15. 6. 1976, sag 113/75, Sml. 1976, s. 998), hvilken

begrundelse han gentog i sit forslag til afgørelse i *Zerbone*-sagen (anført ovenfor, Sml. 1978, s. 123):

»De [fremsatte betragtninger] lød som følger:

1. den pågældende dag må være let konstaterbar;

2. den må være lige konstaterbar under alle forhold og i alle medlemsstater;

3. den må gøre det muligt at fastsætte den importafgiftssats, der skal anvendes, før importafgiften forfalder.

Det forekommer mig, at disse betragtninger også er relevante her, og at de taler for indførsels- . . . dagen.«

III — Tilbage står at afgøre, hvad der skal forstås ved »indførselsdagen« i det særlige tilfælde, hvor varer oplægges på toldoplag.

Ifølge Kommissionen kan man her i sagen med fordel anvende artikel 10 i Rådets direktiv 69/74 af 4. marts 1969. Artiklen lyder som følger:

»Når de på toldoplag oplagte varer overgår til fri omsætning, opkræves told, afgifter med tilsvarende virkning og landbrugsafgifter, der skal betales ved importen, efter de satser eller beløb, der gælder på *tidspunktet for fraførslen fra toldoplaget*, og på grundlag af den beskaffenhed, toldværdi og mængde, der i dette øjemed er konstateret eller anerkendt af toldstedet . . .«

Bestemmelsen omfatter imidlertid ikke udtrykkeligt monetære udligningsbeløb, af den gode grund, at bestemmelsen stammer fra et tidspunkt før disse var indført.

Jeg nærer endvidere nogen betænkelighed ved at følge Kommissionen, når den mener, at »selv om monetære udligningsbeløb på grund af deres særlige funktion ikke på alle punkter kan ligestilles med 'afgifter med tilsvarende virkning', så må de dog anses for at henhøre herunder, for så vidt angår anvendelsesområdet for toldbestemmelserne og navnlig det pågældende direktiv«.

Det fremgår i øvrigt klart af Domstolens praksis, navnlig — for den seneste tid — dommene af 20. april 1978 *(Commissionnaires réunis* mod *Receveur des douanes; les Fils de Henri Hamel* mod *Receveur des douanes*, sagerne 80 og 81/77, Sml. 1978, s. 947) — af 25. maj 1978 *(Racke* mod *Hauptzollamt Mainz*, sag 136/77, Sml. 1978, s. 1257) — og af 25. januar 1979 *(Racke* mod *Hauptzollamt Mainz*, sag 98/78, Sml. 1979, s. 82 og 83), at de monetære udligningsbeløb ikke bevirker en hindring for handelen med landbrugsprodukter, men tværtimod har til formål at hindre de forstyrrelser, som kan opstå i samhandelen som følge af svingninger i medlemsstaternes valutaers vekselkurser. Domstolen udtalte følgelig udtrykkeligt, at de monetære udligningsbeløb ikke er afgifter, som medlemsstaterne vedtager ensidigt, men fællesskabsforanstaltninger, der er truffet for at imødegå de vanskeligheder, som ustabile valutaer medfører for den fælles landbrugspolitik, og »monetære udligningsbeløb kan således ikke være omfattet af forbudet mod opkrævning af afgifter med samme virkning som told« (sag 136/77, præmis 7).

Derimod har Kommissionen utvivlsomt ret, når den hævder, at der er den sådan sammenhæng mellem monetære udligningsbeløb og andre afgifter ved indførsel, at det ville medføre forvrid-

hinger, hvis der ikke fastsattes samme indførselsdag i begge henseender. Kommissionen bemærker — meget illustrerende — at disse forvridninger kan være så meget alvorligere, som der i visse tilfælde kan forløbe indtil fem år fra oplæggelsen på oplag til fraførslen.

Det er derfor min opfattelse, at man på monetære udligningsbeløb analogt kan anvende de principper, som er indeholdt i Domstolens dom af 15. december 1971 (sag 35/71, *Schleswig-Holsteinische Hauptgenossenschaft* mod *Hauptzollamt Itzehoe*, Sml. 1971, s. 327) vedrørende afgifter. Det anføres af Bundesfinanzhof, at Domstolen i den pågældende dom fastslog, at »indførselsdagen er den dag, på hvilken den til fri omsætning og dernæst til afgiftsoplag ekspederede vare fraføres oplaget *og uigenkaldeligt bringes i fri omsætning*«.

Bundesfinanzhof nærer imidlertid betænkelighed ved at anvende disse principper på monetære udligningsbeløb, på grund af disses særlige formål. Den anfører herved, at »opkrævning af afgifter tjener til at hindre, at svingningerne i verdensmarkedspriserne påvirker de af markedsordningerne omfattede varer inden for Fællesskabet, medens formålet med at opkræve henholdsvis yde udligningsbeløb i henhold til forordning nr. 974/71 er, at udligne ændringer i vekselkurserne, som kan true det fælles markeds funktion«.

Imidlertid har både de monetære udligningsbeløb og afgifterne til formål at beskytte indførselslandets prisniveau mod indførsler til priser, som eventuelt kunne foretage væsentlige og varige udsving.

Dette delvis fælles formål gør det efter min opfattelse berettiget at sidestille monetære udligningsbeløb med afgifter ved fastsættelsen af indførselsdagen.
Denne sidestilling forekommer mig så meget mere berettiget, som den har været i brug lige siden fællesskabsretten udtrykkeligt tog stilling til spørgsmålet, jfr. forordning nr. 648/73. Som jeg tidligere har nævnt indeholder denne forordnings artikel 7, stk. 1, med hensyn til de monetære udligningsbeløb, der gælder i samhandelen med tredjelande, en generel henvisning til bestemmelserne vedrørende ydelse af eksportrestitution og opkrævning af told eller importafgifter. Med hensyn til det spørgsmål, som vi her beskæftiger os med, er den relevante bestemmelse vedrørende afgifter og restitutioner tydeligvis artikel 10 i direktiv 69/74. For så vidt angår monetære udligningsbeløb i samhandelen mellem medlemsstater er forordningens artikel 8, stk. 3, endnu klarere, idet bestemmelsen udtaler, at »Med henblik på fastsættelsen af satsen for det udligningsbeløb, der skal opkræves, er indførselsdagen den samme som den, der benyttes for så vidt angår told og importafgifter«. Artikel 6 og artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 1380/75 har stadfæstet denne løsning.

Sammenfattende foreslår jeg, at det af Bundesfinanzhof forelagte spørgsmål besvares således:

Ved indførsel til Fællesskabet af varer, som blev oplagt på toldoplag i Forbundsrepublikken Tyskland i perioden august-september 1971, og som

blev fraført oplaget i perioden september-november 1971 og dernæst bragt i fri omsætning, er det afgørende tidspunkt ved anvendelsen af monetære udligningsbeløb, jfr. reglerne i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971, dagen for fraførslen fra oplaget.